

Dames en heren,

Nederland is een bijzonder land. Het eerste artikel van onze grondwet, van het fundament onder onze democratische rechtsstaat, bewijst het. Dat artikel heeft geen ronkende zinnen over de grenzen van ons land, of over God, of over de koning, of zelfs maar over “We, the People”.

Het eerste artikel zegt dat iedereen hier voor de wet gelijk is, en dat discriminatie is verboden. Niet eens alleen onze staatsburgers, maar voor iedereen in dit land. We zijn allemaal gelijkwaardig, hoe anders we verder ook mogen zijn.

Dat is uniek, zelfs in vergelijking met westerse democratische samenlevingen. En voor de LHBT-gemeenschap is die gelijkheid zelfs een verre droom, en maar al te vaak zelfs letterlijk een levensgevaarlijke droom.

Dames en heren,

Dit is een feestelijke gebeurtenis, en daarom is het vervelend dat ik in mineur moet beginnen. Want ondanks de fraaie woorden in onze grondwet is de werkelijkheid toch een stuk ruwer. De LHBT-gemeenschap (en u zult me misschien willen vergeven dat ik me voor het gemak tot die term beperk. Ik weet dat ik daarmee veel mensen tekort doe.) heeft over de hele wereld te maken met discriminatie en geweld, vaak zelfs door de overheid die hen zou moeten beschermen.

Maar hoewel in Nederland de *wet* de rechten van homo's, biseksuelen, transseksuelen, en ieder ander die niet in het “gewone plaatje past” beschermt, is de realiteit weerbarstig.

Zelfs in ons vrije, open, tolerante Nederland geeft één op de vijf LHBT'ers aan te maken te krijgen met discriminatie of openlijk geweld. LHBT'ers krijgen daardoor bovengemiddeld – *ver* bovengemiddeld – te maken met psychische klachten, depressies, en eenzaamheid. De helft (en laat dat tot u doordringen: de helft!) van alle LHBT'ers geeft aan ooit zelfmoord te

hebben overwogen, en voor transgenders liggen die cijfers zelfs nog hoger. Dat zijn bizarre, en schrikbarend hoge aantallen. Dat moet veranderen.

Dames en heren,

de meesten van ons zullen de regenboogvlag kennen als symbool voor een feestje. Het symbool voor de jaarlijkse Pride in Amsterdam, en wereldwijd. En dat is het ook. Het is het symbool van een gemeenschap die, in alle diversiteit, bestaat, en mág bestaan. Maar het is ook een symbool van eenheid. Een symbool voor de gemeenschap, ván de gemeenschap. Een vlag die, met trots, gevoerd word als alternatief voor een eerder en veel moordzuchtiger symbool – de roze driehoek die door de nazi's gebruikt werd om homoseksuele gevangenen in de concentratiekampen mee te markeren. De regenboog staat voor inclusiviteit, niet voor uitsluiting. Maar dat is, helaas, nog altijd geen vanzelfsprekendheid.

Dames en heren,

ik ben er trots op dat de raad van de gemeente Heemskerk unaniem heeft besloten om een initiatief als dit regenboogpad te ondersteunen. En ik hoop dat deze regenboog twee hele verschillende doelen dient. Allereerst naar de LHBT-gemeenschap. Een duidelijke boodschap, vanuit de gemeente: je bent niet alleen. Iedereen is anders, maar je bent niet alleen. En hoe moeilijk het soms ook kan zijn, het wordt beter. Je bent niet alleen.

Maar het is vooral ook een oproep aan alle anderen. Een oproep aan ouders, om hun kinderen uit te leggen dat niet iedereen hetzelfde is. Een oproep aan bedrijven, om ook op de werkvloer te letten op discriminatie van hun eigen werknemers, ook als je niet altijd kan zien wat de oorzaak is. Een oproep aan sportverenigingen, waar in het eerste team spelen én verliefd mogen zijn op wie je verliefd bent lang niet altijd vanzelfsprekend is. Dat is geen propaganda. Het is een oproep om te accepteren dat we allemaal anders zijn. Het is een oproep aan ons allemaal.

Dames en heren,

Met dit regenboogvoetpad opent Heemskerk een sterk symbool voor de zichtbaarheid van de LHBT-gemeenschap. En dat is belangrijk. Want wat je niet ziet, herken je niet. Wat je niet kent, begrijp je niet. En wat je niet begrijpt, ben je misschien ook minder geneigd te beschermen. En die bescherming is hard nodig.

En, dames en heren, laat het duidelijk zijn.

Ik heb niet de illusie dat iedereen blij is met dit voetpad. Ik vermoed dat er op *social media* ongetwijfeld al veel kritiek op is. Die kritiek is niet nieuw. Die kritiek volgt in bijvoorbeeld Amsterdam ook elk jaar weer op de Gay Pride, daar kun je de klok op gelijk zetten. En die kritiek begint maar al te vaak met “Ik heb niets tegen homo’s, maar.”

Ik kan en wil u niets opleggen. Maar ik kan u wel iets vragen. Ik wil u vragen om, wanneer dat gebeurt, te zeggen “ik heb niets tegen homo’s, *dus*”. Wees een bondgenoot. Wees de rug waarachter mensen kunnen schuilen. Durf degene te zijn die zegt, we horen er allemaal bij.

Want acceptatie doen we samen.

Dank u wel.